

[Lawaetz]

Fremskridtspartiet vil frasige sig enhver form for medvirken til de dårlige løsninger, der i disse dage vil blive gennemført med et magert flertal. Mange andre end fremskridtspartiet har fattet, at en blot beskeden skatlettelser ved hævnning af bundgrænsen kunne vende hele denne for os alle ulykkelige udvikling. Den kommende tid vil yderligere bevise, at vi har ret. Men statskassen skal antagelig være helt tom og lånemulighederne udtømt, før der er yderligere en halv million danske vælgere, der vil forstå vores grundidé.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg skal ved denne lejlighed nøjes med at omtale 2 af de fremsatte lovforslag, det ene om avancer og det andet om tantiemer og vederlag.

Regeringens politiske indgreb i overenskomsterne, fratagelse af strejkeretten, fratagelse af forhandlingsretten for de offentligt ansatte og funktionærer i private virksomheder, forsøger regeringen nu at pynte lidt på. Om ikke med røde roser eller de smukke gule fandens mælkebøtter, så med to lovforslag, der skal give det udseende af, at der skam også er andre grupper end lønmodtagerne, som skal holde for og bringe ofre. Det er imidlertid en illusion.

Nu først avancestoplovforslaget. Det er jo i virkeligheden en narresut. Praktisk talt alle omkostningsstigninger kan indregnes i avancefastsættelsen – næsten, for det eneste, der ikke kan indregnes, det er lønstigninger. Derfor er det mere en lønstoplov end en avancebegrænsningslov, og det ved lovens fædre selvfølgelig udmærket. Nogle har sagt, at det kun er en symbolsk lov, en psykologisk lov uden reel betydning. Men hvordan vil psykologien virke? Som en håndsækning til arbejdsgiverne. Når arbejderne helt berettiget på grund af produktivitetsstigning og andet forlanger mere i løn, så bruger arbejdsgiverne selvfølgelig loven til om muligt at afslå ethvert lønkrav. Det er også meningen, ikke sandt, at det skal være en håndsækning til arbejdsgiverne.

Der er for øvrigt også grove ting i denne avancelov. At bankers og sparekassers virksomhed er undtaget, skal jeg vende tilbage til, men i bemærkningerne til lovforslaget finder man følgende:

»Såfremt den seneste pris- og avancefastsættelse har fundet sted under den nugældende prisstoplov, således at en række omkostningsstigninger, som vil blive tilladt indregnet efter lovforslaget, ikke har kunnet indregnes, kan der rettes op på dette forhold ved avanceberegning under lovforslagets regler.«

Sikke en foræring, der i virkeligheden her er tale om: hvis virksomheder ikke under den gældende lov har kunnet indregne alt det, de gerne ville, kom så her, venner, nu har I chancen for at oprette det forsømte! Det viser jo også, hvilket illusionsnummer lovforslaget i virkeligheden er.

Eller når man i bemærkningerne til bestemmelsen i § 1, stk. 1, nr. 5, siger, at stigning i lejen kun kan indregnes, når lokalerne tilhører andre. Men så kommer der skam et trøstens ord. Det siges videre i bemærkningerne, at mange af de stigninger, som vil optræde for virksomheder med egne lokaler, vil imidlertid kunne dækkes ind i kraft af en af de andre regler i § 1, stk. 1.

Denne såkaldte prislov er at stikke lønmodtagerne blå i øjnene og er absolut ingen modvægt mod de indgreb, der sker mod lønmodtagerne. Kommunisterne vil ikke medvirke i dette illusionsnummer.

Det andet lovforslag, jeg skal omtale, er forslag til lov om begrænsning af tantieme og vederlag m.v., og det er ganske interessant. Denne lov skal jo bruges til at vise, at det ikke kun er lønarbejderne, der skal bringe ofre på det samfundsøkonomiske alter. »Begrænsning af tantieme og vederlag m.v.« Det lyder jo smukt, men hvad er det reelle indhold? Når tantieme og vederlag ikke må stige mere, end hvad der i gennemsnit er udbetalt de sidste tre år, eller ikke må være højere end i sidste regnskabsår, så kan det jo være interessant at se på disse vederlag for 1978. Det kan vi måske få en oversigt over i udvalget, men da jeg havde et par bankregnskaber lige ved hånden, så har jeg kigget lidt på dem. De er jo meget smukke, ikke alene hvad trykning angår, men også hvad angår de pæne resultater, som regnskaberne viser.

Ser vi først på Privatbankens regnskab, som jeg har her, så er lønninger og vederlag til repræsentantskab, bestyrelse og direktion steget fra 4 mill. kr. i 1977 til 5.325.000 kr. i 1978. Det drejer sig om 28 personer, som nyder godt af millionerne, og de får i gennemsnit hver 190.213 kr. Det er skam absolut